

Na het gedeeltelijk leegplukken van de auto op zondagavond en een zeer goede nachtrust, gaan we er op maandag echt tegenaan! Henk nog met spijkerbroek voor het sjouwen en het voorkomen van krassen op de benen en ik in m'n korte broek en een mouwloos t-shirt. Het is in huis zo'n 30 graden, buiten zal het tegen de 40 graden zijn. Veels te blij met de warmte en de zon piekeren we er niet over om de airco aan te doen. Henk haalt alle grote dingen zoals de elektrisch verstelbare lattenbodems (aanbieding bij de Makro), het Ikea bed (in NL eerst helemaal opgebouwd ter controle en later zoveel als mogelijk in elkaar geschoven verpakt), het bureaublad met losse poten, het drieladenblok waarvan de wieltjes het al flink hebben moeten bezuren gezien het gewicht en alle houten stellingplanken voor zowel twee kasten in de rommelkamer als een kast in de keuken. En dan het "kleine spul"; de bureaustoel, de verhuisdozen, de oude curver afvalbak (vol met Nederlandse zoutjes) etc, etc. Ik verspreid alle meuk naar de kamer waar het heen moet en de rest naar de slaapkamer die we (nog) niet gebruiken. Het is de hele dag Sinterklaas: "oh ja, dat hebben we ook ingepakt!!!" en "hee, wat goed dat je dat ook hebt meegenomen?!". Zeker het ontzwoeren van het ladenblok is leuk; nieuwe boeken, tijdschriften, DVD's, pakjes sauzen en niet te vergeten vier pakken hagelslag voor Henk....

De stemming kan toch al niet stuk want de bovenburen zijn verhuisd. Het was een van de eerste dingen die Yuval ons vertelde en eerlijk is eerlijk, voor ons is het heel goed nieuws! Geen gekrijs, gejam en geruzie iedere dag en avond, geen getik van hoge hakken en houten slippers 's nachts, geen knallende deuren en asociaal gedrag van zoonlief meer, wat een cadeau. Voor wat de lekkage betreft, het ziet er droog uit. Er zijn wel in huis plekken bijgekomen; in de gang, de woonkamer en de muur van de gastenbadkamer is nog niet helemaal droog. Het stinkt daar behoorlijk. Gelukkig is er geen water of stank naar de safe room getrokken, daar staan immers alle kostbare spullen en hangt en ligt onze kleding en al het linnengoed. De komende dagen flink doorgaan met luchten, dat moet helpen.

Yuval en Ruth hebben tijdens onze afwezigheid voor de flat gezorgd en ook allerlei mensen achter de broek gezeten voor het oplossen van de lekkage. Of de lekkage gestopt is door het afsluiten van het water boven of door reparaties is nog even een raadsel maar na alle komende feestdagen gaan we de draad weer oppikken. (Later in de week hebben we wel nieuwe foto's gemaakt en naar de flateigenaar gemaaild en z'n reactie gevraagd.)

We zijn er de hele dag en dinsdag mee bezig om echt alles uit te pakken en op te ruimen. Maar het resultaat is heerlijk. Een voorraadkast in de keuken, Henk z'n "hobby-spullen" staan nu overzichtelijk in de stellingkasten, twee comfortabele tuinstoelen (van de Singel) met Janneke Brinkman kussens (koopje bij Blokker) op het balkon, en de Dyson stofzuiger kon op het laatste moment gelukkig ook nog mee naar Eilat.

Als Henk dinsdagavond het kantoor gaat opbouwen (alles was opgeslagen in de safe room) en de computer opstart blijkt dat de internet provider ons voor de zoveelste keer in de steek heeft gelaten. Okee, die krijgen nu dus definitief een wandelkaart.

Op woensdag verkassen we het bed wat we hebben overgenomen (en waar we heerlijk op geslapen hebben) naar de logeerkamer en bouwen het Ikea bed op. In de tussentijd helpt Yuval ons met het regelen van een ADSL verbinding en binnen drie uur na het eerste telefoontje is de monteur al langsgeweest, de aansluitingen zijn gemaakt, hebben we een

account bij de nieuwe provider, en zijn we weer in de lucht. Henk richt zich helemaal op het weer werkzaam maken van het kantoor en ik rommel de hele dag verder in huis door. Inmiddels Anat van de supermarkt al aan de lijn gehad, leuk om haar stem weer te horen.

Donderdag ga ik met Shai de stad in, eerst naar de bank om flappen te tappen. Dan naar het gemeentehuis voor een parkeervergunning. Goed voorbereid met allerlei papieren overhandig ik het kentekenbewijs van Shai en zeg er maar alvast bij dat het om een auto uit Nederland gaat. Na wat bestudering en overleg met een collega wijs ik naar het kentekennummer en vraag of ze dat soms zoeken? Je ziet ze denken: “Een kentekennummer met letters, pfffh veel te veel gedoe!”. Conclusie, een parkeervergunning is niet nodig voor een buitenlandse auto. Nu zou ik dat verleden keer direct geloofd hebben maar ik vraag nog zeker drie keer of wij echt overal (waar dat mag natuurlijk) mogen parkeren, ook bij het postkantoor etc? Ja echt. Geen bonnen dus? Nee echt niet. “Maar we vinden het helemaal niet erg of vervelend om een sticker te kopen en willen gewoon meedoen met de regels”. Ze vinden het leuk en aardig maar het gaat niet door. Dus met een todah rabah (hartelijk dank) en chak same’ach (fijne feestdag) ga ik weer weg. Op naar het postkantoor, er wacht ons daar iets uit Tel-Aviv. Het blijkt een aangetekende brief van de bovengenoemde internet provider (natuurlijk met een foutief adres) met de aankondiging dat ze de “service” stopzetten. De reden van stopzetting is dat het financieel niet goed geregeld zou zijn, nu hebben we dit slechts 4 keer eerder met ze gehad dus het komt niet echt als een verrassing. Hun technische helpdesk is fantastisch snel en kundig (een hele ongebruikelijke ervaring voor Henk) maar de administratie daar is ronduit pet. We gooien ze er toch uit.....

Dan met de auto naar de plastic winkel voor wat krukjes en een afvalemmertje. Aan de overkant haal ik bij de Deli (koelbox met elementen staan achterin Shai) salami en wat blikjes rootbeer en dan kar ik door naar HyperNetto, de supermarkt waar Anat werkt. Het is heerlijk om met Shai door het centrum heen te rijden en zo bezig te zijn. De vorige keer al aardig de weg leren kennen en veel adressen erbij gekregen op advies van anderen en door er op goed geluk binnen te lopen. Bij HyperNetto neem ik er eens goed de tijd voor om van alles en nog wat in te slaan. Met o.a. meloenen, barbecue producten en kersenijds (in september?!) ga ik snel op huis aan.

Vrijdag staat voor ons gelijk aan: vers brood van de bakker beneden aan het plein en de krant halen. We smullen van de “gallaf” bij het ontbijt. Vanmiddag begint Yom Kippur, oftewel Grote Verzoendag. Er wordt ons verteld dat dit de enige stille avond en dag van het jaar is. Vanaf een uur of vijf ‘s middags mag er eigenlijk geen auto meer gereden worden (met uitzondering voor politie, ambulances en brandweer natuurlijk), mogen gelovigen (met uitzondering van kinderen, ouderen en zieken) niet meer eten en drinken tot ongeveer 18:00u de dag daarop en gaan juist de kinderen de straat op om te spelen. We zagen het gebeuren, op echt een enkele auto na, werd het stil. Alleen het gezoem van de airco’s was te horen. Kort hierna verschenen de eerste kinderen op de wegen en stoepen met fietsen in allerlei maten, stepjes en life-size speelgoed Jeeps en tractors (met accu welteverstaan, niks trappen om vooruit te komen!). Later begrepen we dat dit feest ook vaak dient als de eerste fietsles voor de kinders omdat er dan juist geen ander verkeer is (heel praktisch, nietwaar?).

Die avond maak ik voor het eerst Shukshanna (of zo iets), een ui fruiten, lekker veel knoflook erbij. Toevoegen: paprika, ingedikt tomatensap, verse tomaten, stukjes pikante worst en dan als alles goed gemengd en een beetje ingedikt is wat eieren erboven breken. Deksel erop en lekker laten sudderen. De eieren stollen en als ze gaar zijn is de Shukshanna klaar, lekker met vers brood of pita. We smullen, met dank aan Yuval.

Op zaterdag blijft het onwerkelijk stil, je hoort alleen de kinderen die buitenspelen. Wij besluiten om aan de website te beginnen, Henk aan de foto-pagina en ik aan het verslag. We zijn al een heel eind op weg als Monique op visite komt. Op het balkon kletsen we stevig bij, veel water drinkend en we snoepen van een bord met augurken, olijven en kabanah.

Zondag is onze echte vrije dag. Lekker uitslapen en dan naar het strand. Zo, deze keer duurt het geen weken voor dat we de zandkorrels tussen de tenen voelen maar zitten we al na een week bij Coral Beach! Met onze officiële ledenpas (is per post aangekomen) en een doosje NL-bonbons voor Raya togen wij naar “binnen”. Hee, waar zijn alle ligbedden? Wat blijkt, de bedman Yo’el verzorgd niet langer de ligbedden service. Na een hartelijk weerzien met Raymond en Raya van de uitspanning horen we dat er het een en ander veranderd is. Nu kunnen gasten nog wel stoelen huren maar je moet ze zelf halen en brengen en legitimatie achterlaten. Jammer. Maar we laten de dag niet vergallen. Met een pita vol tonijn, paprika en augurken als lunch zitten we lekker in de schaduw te genieten van alles. Het wordt weer een “saaie herhaling” van de zondagen hier; luieren, beetje zwemmen en snorkelen, ijskoffie voor Henk, patatje (met mayonaise, Raymond verwend ons) eten, en warmtedoorstoofd worden. Thuis een frisse douche nemen en uitblazen van alle inspanningen. Zoals eerder geschreven; we zouden er aan kunnen wennen!

’s Avonds maken we de website verder in orde en sturen een e-mail naar alle mensen waarvan we denken of zeker weten dat ze het leuk vinden om op de hoogte te blijven.

De dagen daarop ben ik bezig met wassen draaien, dingen soppen en opruimen, de zaken-administratie bijwerken en lopende financiële zaken hier (o.a. de elektriciteits-, gas- en telefoonrekeningen) controleren. Op woensdagavond begint het Loofhuttenfeest (Sukkot) en inderdaad tegen de avond zien we her en der “hutten” in achtertuinen en op balkons. Sommige zijn open met palmtakken op een houten raster, anderen zijn van boven en opzij dicht met doeken. Het is de bedoeling dat er een week lang in deze “hutten” gegeten wordt maar sommige slapen er ook. Zal voor veel mensen niet meevallen want het is flink warm, ’s avonds is het nog steeds zo’n 42 graden. Deze avond zijn we uitgenodigd voor een Potluck (alle gasten nemen iets te eten mee) bij Ruth & Yuval en wij nemen de inmiddels beproefde shoarma (oudejaarsavond) salade mee, grappig dat je met de jaren echt leert improviseren en dat het resultaat er mag zijn. Het wordt een super gezellige avond met veel snoepen, lachen en uitwisselen van ervaringen in Israel. Voor we het weten loopt het tegen twaalven en dan zoeken we ons bed op. We vallen als blokken in slaap. ’s Morgens valt het opstaan sowieso niet mee, we zijn in NL aardig wat te kort gekomen qua slaap.

Donderdag is het weer erg warm maar ik heb het prima naar m’n zin. Henk werkt ongestoord verder aan de enorme klussenlijst en ik ga strijken. Zo sta ik in de logeerkamer (met airco uit en plafondfan aan) de eerste strijk weg te werken, niks niet haasten, gewoon lekker rustig tevreden staan te wezen.

Als bedankje voor alle goede zorg voor de flat gaan we op vrijdagavond uit eten met Ruth & Yuval bij Eddies Hide Away, een restaurant wat z’n naam eer aan doet. Het wordt, alweer, een hele gezellige avond en het eten is er zalig.

-----/-----